

РЕШЕНИЕ

№ 40449

гр. София, 03.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 11.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **5870** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 64, ал. 4 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по жалба на А. И. Г., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора – [населено място], чрез адвокат В. К., срещу заповед № 24/28.04.2025 г. на началника на Затвора – [населено място], с която е отказано на жалбоподателя да бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип – ЗО „К.“ и е указано същият да продължи да изтърпява наказанието си при условията на строг режим. В жалбата се излагат доводи за нищожност на атакуваната заповед, тъй като същата пряко противоречи на съдържанието на решение № 11512 от 03.04.2025 г., постановено по адм. дело № 4148/2024 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ). Твърди се и незаконосъобразност на същата, поради допуснати съществени процесуални нарушения. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява от адвокат К., който по изложени съображения моли съда да уважи подадената жалба, като прогласи нищожността на оспорената заповед, алтернативно да я отмени, като незаконосъобразна.

Ответникът – на началника на Затвора – [населено място], чрез процесуален представител юрисконсулт К., изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, след като обсъди доводите и възраженията на страните, и провери оспорения акт с оглед на правомощията си по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят А. И. Г. изтърпява наказание „лишаване от свобода“ в Затвора – [населено място], където за пръв път е приведен на 24.06.2018 г., като осъден с присъда № 199/22.06.2015 г.

по НОХД 3766/2013 г. на СГС, НО, 28 състав. А. Г. е признат за виновен за престъпление по чл. 116 ал.1 т.6 вр. чл. 115 вр. чл. 20 ал.2 вр. чл. 55 ал.1 т.1 от НК и е осъден на лишаване от свобода за срок от 13 г. Определен е първоначален строг режим за изтърпяване на наказанието, приспаданото е времето през което е бил с взета МНО „задържане под страна“ и „домашен арест“. С решение № 330 на САС от 12.07.2017 г. по ВНОХ № 84/2016 г. частично е изменена присъдата на СГС, като е увеличен размера на наложеното на Г. наказание от 13 г. лишаване от свобода на 15 г.

С решение № 39 от 21.06.2018 г. на ВКС е изменено решението на САС и наказанието на Г. е намалено от 15 г. лишаване от свобода на 10 г.

След фактическо изтърпяване на 5 г., 3 м. и 3 д. и от работа 1 г., 4 м. и 26 д. с определение, влязло в сила на 09.07.2022 г. по НЧД № 2237/2022 г. на СГС, осъденият Г. е бил условно предсрочно освободен и му е наложена пробационна мярка по чл. 42а, ал. 2, т. 2 от НК.

С решение на Европейския съд по правата на човека от 14.06.2022 г. по делото „С. срещу България“, влязло в сила на 14.09.2022 г. е установено нарушение на чл. 14 вр. чл. 2 от ЕКЗПЧОС, имащо съществено значение за наказателното производство по НОХД № 3766/2013 г. на СГС, по ВНОХ № 84/2016 г. на САС и по КНД №1258/2017 г. на ВКС. Със същото се претендира възобновяване на КНД № 1258/2017 г. на ВКС и отмяна на постановеното по него решение.

С решение № 302/23.08.2023 г. на ВКС, образувано по искане за възобновяване на наказателното производство, КНД №1258/2017 г. по описа на ВКС е възобновено, а решение № 39/21.06.2018 г. е отменено, делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

С решение № 427/16.11.2023 г. е оставено в сила решение, с което на Г. е наложено наказание от 15 г. лишаване от свобода.

Присъдата на СГС е изпратена с писмо от 24.11.2023 г. до началника на областно звено „Охрана“ – [населено място] за изпълнение и задържане на лицето Г., който към този момент е бил предсрочно условно освободен, и на 25.11.2023 г. постъпва в Затвора – [населено място] за изтърпяване на наказанието, наложено с решение № 330/12.07.2017 г. по ВНОХД № 84/2016 г. на Апелативен съд - С..

С молба от 29.02.2024 г., до началника на Затвора – [населено място], А. И. Г., чрез адв. К., е поискал да се замени режима на изтърпяване на наказанието с по - лек, както и да бъде преместен при условията на затворническо общежитие от открит тип.

Във връзка с така подадената молба е издадена заповед № 21/25.03.2024 г. на началника на Затвора – [населено място], с която е отказано на А. И. Г. да бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип – ЗО „К.“.

Заповед № 21/25.03.2024 г. на началника на Затвора – [населено място] е била обжалвана по съдебен ред. Във връзка с оспорването е образувано адм. дело № 4148/2024 г. по описа на АССГ.

С решение № 11512 от 03.04.2025 г., постановено по същото дело, съдът е отменил оспорената пред него заповед, като е върнал преписката на началника на Затвора – [населено място], за произнасяне по молба вх. № 4309/29.02.2024 г. по описа на министерство на правосъдието, Затвора – [населено място], на А. И. Г. за преместване за доизтърпяване на присъдата в ЗО „К.“ – открит тип, при спазване на тълкуването и приложението на закона, дадени в съдебното решение, като е определил и 14-дневен срок от получаване на решението за изпълнение на указанията на съда.

Мотивите на съда, към които изрично препраща диспозитива на съдебното решение са следните: „... Видно от събраните по делото доказателства, по отношение на лишения от свобода Г., се установява, че са налице и двете предпоставки на чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС, тъй като е изтърпял най-малко една четвърт, но не по – малко от 6 месеца от наложеното наказание в затвор и е показал в

действителност, установено от фактите по делото, „добро поведение“. Съдът е приел в мотивите си и, че „...Доколкото постъпването на затворника за доизтърпяване на наказанието не е за първоначално такова, то към момента на подаване на процесната молба режимът на изтърпяване на наказанието е лек. Третирането на лишения от свобода като новопостъпило лице за първоначално изтърпяване на присъда е напълно погрешно и не отговаря на целта на закона. Още повече, че вече бе посочено, че връщането му в пенитенциарното заведение е по причина, извън поведението на лицето – не заради нарушаване на режима на условно предсрочно освобождаване или рецидив.“ Съдът е приел за незаконосъобразна оспорената пред него заповед, поради противоречие с материалния закон и несъобразяване с целта на закона, и е постановил посочения по – горе правен резултат.

Следователно решаващият съд е изпратил преписката на административния орган, за издаването на заповед за преместване на лишения от свобода Г. за доизтърпяване на присъдата в ЗО „К.“ – открит тип, приемайки, че са налице предпоставките по чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС.

Последвало е издаване на нова заповед № 24 от 28.04.2025 г. на началника на Затвора – [населено място] (л.10), която е предмет на разглеждане в настоящето производство и с която началника на Затвора – [населено място] отново отказва на жалбоподателя да бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип – ЗО „К.“ и е указва на същия да продължи да изтърпява наказанието си при условията на строг режим.

По настоящето дело е представена и приета административната преписка по издаване на заповед № 24 от 28.04.2025 г. на началника на Затвора – [населено място], прието е и затворническото досие на А. И. Г. за периодите 24.06.2018 г. до 11.07.2022 г. и 23.11.2023 г. до момента.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна, адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 64, ал. 4 от ЗИНЗ, срещу подлежащ на обжалване акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Обжалваната заповед е издадена от началника на Затвора – [населено място], който е териториално и материално компетентния административен орган. Издадена е в писмена форма и съдържанието ѝ отговаря на чл. 59, ал. 2 от АПК, доколкото са изложени мотиви за нейното издаване.

При цялостната проверка на законосъобразността на процесната заповед, съдът намира обжалвания отказ, обективизиран в заповед № 24 от 28.04.2025 г. на началника на Затвора – [населено място], за нищожен на основание чл. 177, ал. 2 от АПК.

След внимателен прочит на заповед № 24 от 28.04.2025 г. на началника на Затвора – [населено място] настоящият съдебен състав намира, че административният орган вместо да изпълни указанията на съда по влязлото в сила решение на АССГ, постановено по адм. дело № 4148/2024 г., формално позовавайки се на становищата на служителите визирани в разпоредбата на чл. 64, ал. 2 от ЗИНЗС, е постановил заповед с почти идентично съдържание на отменената от съда заповед № 21/25.03.2024 г. на началника на Затвора – [населено място]. Разменил е два абзаца и е добавил, че оценката на риска е намалена в незначителна степен от 33 на 27 точки. Като краен резултат е постановил нов отказ да издаде заповед за преместването на Г. в затворническо общежитие от открит тип – ЗО „К.“.

В тази връзка следва да се има предвид, че според чл. 177, ал. 1, от АПК, решението има сила за страните по делото. Ако оспореният акт бъде отменен или изменен, решението има действие по отношение на всички. Следователно постановеният в съдебно административно производство, с влязъл в сила съдебен акт резултат е задължителен, както за отделните граждани или организации, които са били страни в процеса, така и за административния орган, който също е

бил страна в процеса. Както гражданина, така и административния орган трябва да осъществи дължимото поведение, така както това е постановено с влязлото в сила съдебно решение.

Съобразно, чл. 172, ал. 2 от АПК, актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. Всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви.

Цитираната хипотеза на чл. 177, ал. 2 от АПК, е проявена в настоящия случай защото с влязлото в сила решение № 11512 от 03.04.2025 г., постановено по адм. дело № 4148/2024 по описа на АССГ е установено противоречие на първоначалната заповед № 21/25.03.2024 г. на началника на Затвора – [населено място] с материалния закон и целта му. Съдът ясно и конкретно е посочил, че са налице и двете предпоставки на чл. 64, ал. 1 от ЗИНЗС, тъй като Г. е изтърпял най-малко една четвърт, но не по – малко от 6 месеца от наложеното наказание в затвор и е показал в действителност, установено от фактите по делото, „добро поведение“.

Действително, мотивите на съдебните решения нямат сила на пресъдено нещо, но доколкото в конкретния случай в диспозитива на съдебното решение, чието неизпълнение се установява, е налице изричното препращане към формираните от съда мотиви, то изразената в мотивите воля на съда несъмнено е станала част от обвързващата административния орган сила на пресъдено нещо.

При липса на нови юридически факти, които да преодолеят установения от съда материалноправен порок и доколкото нормата на чл. 177 от АПК не допуска пререшаване на спора, настоящият съдебен състав приема, че е налице тежък порок, обуславящ нищожност на административния акт.

Ето защо съдът приема, че жалбата е основателна и следва да се обяви нищожност на акта, като на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката се изпрати на административния орган за ново произнасяне по молба вх. № 4309/29.02.2024 г. по описа на министерство на правосъдието, Затвора – [населено място], на А. И. Г. за преместване за доизтърпяване на присъдата в ЗО „К.“ – открит тип, съобразно дадените с влязлото в сила решение № 11512 от 03.04.2025 г. постановено по адм. дело № 4148/2024 г. по описа на АССГ указания.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 6б състав

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА нищожността на заповед № 24/28.04.2025 г. на началника на Затвора – [населено място].

ИЗПРАЩА преписката на началника на Затвора – [населено място], за произнасяне по молба вх. № 4309/29.02.2024 г. по описа на министерство на правосъдието, на А. И. Г., при съобразяване с мотивите на съдебния акт, в 14-дневен срок от влизането му в сила.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: